

Atvadoties no Ingunas Baueres (23.07.1960 – 19.01.2024.)

"Kopā ar sniegu atnāk gaisma, jo, kad sāk virpuļot pārslas, mēs arvien gaidām brīnumu," Tu rakstīji pirms divdesmit gadiem savā pirmajā romānā. Aizvadītajā nedēļā visa Vecpiebalga un katrs, kurš bija ticis ar Tevi dzīvē vai grāmatās, gaidīja un ticēja brīnumam. Sirsnīgas lūgšanas, simtiem un simtiem izmisīgu lūgšanu līdz ar janvāra puteņiem cēlās pret debesīm un katrā no tām bija ne tikai cerība, bet arī stipra ticība, ka šim grūtuma kalnam Tu tiks pāri. Brīnums pagāja garām. Palika mīlestība. Mīlestība, ko gribētos Tev dot, kad Tu agrā rīta atkal iesi ar sunīti pa Vecpiebalgas ceļiem. Mīlestība, ko līdz ar ziediem dot riekšavām, Tavu jauno grāmatu atverot. Mīlestība, kuru varbūt par daudz taupījām.

Jo Tu biji izredzēta, pat, ja pašai tā nešķita. Izredzēta kalpot par stipru pavedienu starp šodienu un pagājību. Par pavedienu, kas šķērsojot laiku robežas, atklāja mums lielās un mazās patiesības par pašiem, par latviešiem, par dižajiem un par ikdienišķajiem

mums. Tagad mums jānācās tajā visā satikt arī Tevi. Aiz vākiem, aiz rindām, aiz likteņiem.

Ir tik ļoti skumji domāt, ka tagad Tu esi pie viņiem, tiem, kuru likteņus iepazīni, pārdzīvoji un vēstīji mums. Tas ir daudz par agri. Jo Tev vēl būtu, ko rakstīt, jo Tavos pirkstu galos un sirdī dzīvoja neizstāstīti stāsti, jo mums bija nozīmīgas Tavas domas, jo Vecpiebalgai Tevis pietrūkst.

Mēs vēl nezinām, kā ir nesatikt Tevi. Nesatikt koncertos pie Skalbes, nesatikt Vecpiebalgas tirdziņā, kultūras namā un bibliotēkā. Kā būs nesatikt Tevi. Taču mēs esam pateicīgi par laiku, kas mums bija kopā. Tu esi Vecpiebalgas lepnums. Tā nav tikai balva tālajā 2010.gadā. Tā ir mūžīga pateicība par Tavu varēšanu, darba spējām, par atsaucību un dzīvošanu, par devumu Vecpiebalgai.

Romānā "Piedod, Karolīne!" Tu rakstīji: "Nāve ir gudrāka par visiem. Vienmēr. Viņai neviena nav žēl. Žēlums lai paliek cilvēkiem, kuri spēj raudāt. Nāvei nav asaru un žēluma nav. "Visas asaras vēl nav izraudātas, visi vārdi nav pateikti. Ir tik daudz mazu, klusu siržu, kuras lūst, bet paliek Tev uzticamas. Un tie nav putekļi, tas ir zelts, kas paliek aiz Taviem soļiem rītausmā, Dieva riekšavai tuvojoties.

Izsakot visdziļāko līdzjūtību Ingūnas Baueres tuviniekiem, Vecpiebalgas apvienības pārvalde, Kultūras un izglītības iestāžu kolektīvi.